

SUPPLEMENTAL TEXTS

Bava Batra 47b–48b

CONTENTS

PARALLEL RABBINIC TEXTS | *other texts in rabbinic literature where versions of, or ideas from, our text appear*

Gittin 88b	1
Arakhin 21a	2

CODES | *codification of our text in later halakhic literature*

Mishneh Torah, Hilkhhot Ishut 4:1	3
Mishneh Torah, Hilkhhot Geirushin 2:20	4
Mishneh Torah, Hilkhhot Ma'aseh HaKorbanot 14:16	5
Mishneh Torah, Hilkhhot Makhirah 10:1	6
Sulchan Arukh, Choshen Mishpat 205:1	7
Sulchan Arukh, Even HaEzer 42:1, 134:5, 154:21	9

שהזכיר רבינו מטואר ס"ק דכתובות נגמלה ונרמס ספריו וטו על הערוה ונספרי רבינו והבדילו מן הערוה ונרמס נכונה היא והוא על מה שאמרו קדושים שהיו כוון פרוהין מן הערוה. ומ"ש אם אין שם יין ולא שער מנכר אופה ברכה בפני עמלה דבר פשוט הוא כיום מעבכ והיא אלא מהא :

פ"ד א אין האשה מתקדשת וכו'. זה מטואר בכמה מקומות ומהם ס"ק קידושין (דף כ): והתקשר אשה בעל כרחה וכו'. מתקנה פרק חזקת הבתים (בבבא מצ) דלמך רב אבי הוא עשה שלא כהוגן ולפיכך עשו לו שלא כהוגן לפיכך לאקפיינה רבנן לקידושי מויה: אבל היום שלאמור לקדש וכו'. זה דעת רבינו והספס דעד כאן דלא לאקפיינהו

כ"ד כיצד מברך באי אמה אשר קדשנו במצותיו והבדילנו מן העריות ואמר לנו את הארוסות והתיר לנו את הנשואות על ידי חופה וקידושין באי מקדש [ש] ישראל. זו היא ברכת אירוסין. ונהגו העם להסדיר ברכה זו על כוס של יין או של שכר. ואם יש שם יין מברך על היין תחלה ואח"כ מברך ברכת אירוסין ואח"כ מקדשה ואם אין לו יין או שכר מברך אותה בפני עצמה :

רבנן אלא כשנאמרה האשה מפני שאם היו הקידושין קידושין לא הייתה יכולה להפקיע עמלה ממנו אלא ברטונו אבל האשה הרי הוא יכול לנשכה בעל כרחה והליכך הרי הוא זקודשה. והרב בעל העיטור נחלק בזה וכבר הכריע הרשב"א ז"ל כדברי רבינו : ובהשנות א"א והוא שיאמר רובה אני ע"כ. ואני אומר שהרי זה כתי שמוכר בזונם שהמכר קיים כמטואר פרק עשירי מהלכות מכירה וכו"ש כאן שהוא זונה שאע"פ שהוא בזונם שקנינו קנין ולא ראייה שהצריך שם הרי"א ז"ל שיאמר רובה אני אלא כל זמן שהוא עשה הדבר קיים הוא : ויש לאיש וכו'. בבא זו מטואר במשנה בהאיש מקדש ובגמלא :

השנת הראב"ד

* אבל האיש וכו' : כתב הראב"ד ז"ל והוא שיאמר רובה אני עכ"ל :

פרק רביעי

א אין יאהאשה מתקדשת אלא לרצונה והמקדש אשה בעל כרחה אינה מקודשת. אבל האיש [א] שאנסוהו עד שקידש בעל כרחה הרי זו מקודשת. ויש לאיש לקדש נשים רבות כאחת והוא שיהיה בכסף אם קידש בכסף פרוטה לכל אחת ואחת. ויש לאחת מהן או לאחד לקבל הקידושין ע"י כולן

א שער א"כ ס"י מב ס"א ע"ן מח : כ סור"י מא ס"א ע"י :

לחם משנה

המטה גני קידושין דפונר רבינו ז"ל דהמקדש עמלו מברך אפי"פ שאין לו מונחין בן דכתוב בהגהות מיימוניות :

פ"ד א אבל האיש שאנסוהו עד שקידש בעל כרחה הרי זו מקודשת וכו'. כתב ה"ה ז"ל ובהשנות וכו' מה שקשה על זה הלשון כסמתי בהלכות גזילה ס"ז ונבלטות מכירה פ"י. ונוסף עוד יש להקשות מ"ש שם ה"ה ז"ל נפ"י מהלכות מכירה על מה שכתב רבינו ז"ל ד"ל ב"ל כהנהגה שהרי הוא חמסן וכו' דהיינו חמסן האמור שם בסוף פרק הכונס (דף סב) ודבר תימה הוא זה דלי חמסן דמפרק הכונס בלא אמר רובה אני מיירי וה"ל מסיבת מודעה לל"ו זכירה וזכיר דלי לאו הכי אמאי קרי ליה חמסן. וזו אריי רבינו כשלאמר רובה אני דהוי זכירה וזכיר לאו היינו חמסן. ונראה לתרץ לשאר הקושיות שהקשיתי בפ"י מהלכות מכירה שה"ה מפרש מ"ש בגמרא סוף דלמך רובה אני בזה האופן דמתחלה הקשו אי ייבד דמי חמסן קריה ליה כלומר אפי"פ דמי שטובר בלאו זכירה וזכיר כדכתב ה"ה ז"ל נפ"א מהלכות גזילה לדעת רבינו ז"ל מ"מ קשה ליה דלחן ראי לקדושי חמסן אלא לוי בגזל ממון חבירו דכך הוא עירוש חמסן בלשון המקדש אבל כיון דזכירה וזכיר לא מיקרי חמסן לכך חירך דיש חילוק ויש ב' אופנים האחד שגזל את חבירו ולוקח הדבר בעל כרחה מידו כלומר שהוא אינו עושה כלל אלא על כרחה מוקף אחרו מידו. אבל יש אופן אחר שבוטא אחרו ועל כרחה טען הוא בעצמו הדבר כידו מהמתה ההכלות זזה נקרא עשה עשה כלומר שהוא עשה הפועל, ולאחן האקשון מיקרי שלא אמר רובה אני כיון שהוא טען מהמלה ועד סוף וכו' מיקרי רובה רובה אני כיון שהוא עשה הדבר כידו. ופירש רבינו ז"ל כן משום דזכה חירך קושיא אחא שהקשו החוססות בפרק חזקת הבתים (דף מ"ח נד"ה אלא סבאל) גבי הא דרב האנא דסליה וזכין דבני מטיקאל לפילף מכפרה ונכ דתרו וחמרו אלא סברא הוא אנב אונסיה וכו' והקשו החוססות דל"כ ל"ל קרא בכפרה ובה יחא דחיתרין לומר ז"ל רובה אני בפירוש וכו' תימא נגמור מיהא שאני כפרה דלא ליהוי זכר רשעים חוטבא לכך נריך שיאמר בפירוש והאחא כפי פירוש זה השינו הראב"ד ז"ל בפרק רחשון מהל' גזילה לרבינו ז"ל אריך שלא יאמר רובה אני כלומר שטווח מהמלה ועד סוף ואינו עושה מעשה אלא על כרחה חטפ מידו ונקט הראב"ד ז"ל לישג דגמרא וכו' ויש פירש ה"ה ז"ל שאם אמר רובה אני כלומר שפעה המעשה שהוא נותנו כידו מהמתה ההפולה לא גרע מתלויה וכו' דבדולא גבי תלויה וכו' נריך שיעשה המעשה הוא בזונם ולכך ה"ה ז"ל ג"כ נקט לישג דגמרא ולכך כתב דלא גרע וכו' כלומר דאילו הרמב"ם ז"ל

מודה בזה אלא כן שהשיג הראב"ד ז"ל ואמר והוא שיאמר רובה אני תימה מהראב"ד ז"ל דמה טווחו לומר כן והוא שיאמר רובה אני דהם כוונתו לומר שיעשה המעשה כידו ודאי דע"כ הענין כך הוא דודאי הקידושין הוא עושה אופן שהרי אומר הרי את מקודשת לי וכו' ולטולס הוא עושה כן והוא אלא נראה שכונתו שיאמר בפירוש רובה אני לכך והוא שיאמר וכו' דודאי כן הוא אלא נראה שכונתו שיאמר בפירוש רובה אני לכך סימא שבהלכות מכירה לא ראינו להראב"ד ז"ל שהצריך שם לומר בפירוש רובה אני אלא כל זמן שהוא עושה הדבר הוא קיים כלומר שהוא עושה המעשה אילו היה שיהיה חמסן אולם הוא קיים לאסוקי שאינו עושה כלל הוא אלא שפ"כ שחסיס אחרו ממנו. זה ר"ל ליישב דברי ה"ה והלשון שכתב אלא כל זמן שהוא עושה כו' מוכיח על מה שכתבתי בדברי דומה קשה לפירוש זה הנבדק בדברי הרב ב"י ז"ל בחמ"ס סימן ר"ה. ולחתי קשה דברי ה"ה דהלכות מכירה וכבר פלה בדעתו לתרסו בחירון דחוק נפ"ש שהרי יוא חמסן ר"ל תחלתו הוא חמסן אפי"פ שלגבסוף נתרלה ומפני שהוא דחוק איני את לכוהנו וי"ע : אבל האיש שאנסוהו וכו'. כתב ה"ה ז"ל על מ"ש הראב"ד ז"ל בהשנות דלריך שיאמר רובה אני דבהלכות מכירה לא הנריך שיאמר רובה אני ולכאורה יש להקשות דכפ"א מהלכות גזילה כתב רבינו כל החוטם ענדו וכו' וכתב שם הראב"ד ז"ל ולא אמר רובה אני וכתב ה"ה ז"ל דעת הרב ז"ל מפני שאם אמר רובה אני מקדשו קיים ולא גרע מהלכות זכין דזכירה זכיר דאסיקא בפרק חזקת הבתים (דף מ"ח) דזכירה זכירי שמתעב דחין ליה דבעיק רובה אני במכירה בין לדעת הראב"ד ז"ל בין לדעת רבינו סימא דמה שאמר שם רובה אני לאו דווקא שאמר כן אלא כמה ששחק לבד דיו וכמ"ש הרב ב"י ז"ל ברש הלכות מוכר בזונם בח"מ וליי זה מ"ש הראב"ד ז"ל ולא אמר רובה אני ר"ל שאמר בפירוש איני רובה ואין הלשון מדוייק אלא כל ששחק דיו ומ"ש שם ה"ה ז"ל שאם אמר רובה אני מקדשו קיים ר"ל שחק. מלבד שדבר זה אין לו שחר וכפי הלשון קשה דל"כ מה תמה כן על הראב"ד ז"ל לימא דמאי דקאמר כן הראב"ד ז"ל בהלכות אישות והוא שיאמר רובה אני ר"ל ששחק. אחת שיש לדחות זה דל"כ למה כולרך הראב"ד ז"ל להסיל תנאי זה כן הלא סתמא דמילתא הוא ששחק. בשלמא חמסן בהלכות גזילה הולרך להסיל התנאי ההוא שחמך בפירוש איני רובה ויהיה כוונתו מ"ש והוא שלא אמר שאמר בפירוש איני רובה אלא כן [אם] כוונתו הייתה זמא לא היה לו להסיל כן התנאי ללא לריך דסתמא דמילתא דברי הרמב"ם כך ששחק אבל מ"מ כל זה דחוק. ולעיקר הקושיא ז"ל דשאני חמסן דלחן שם אונם אלא האפיר עליו רעים וכוך

משנה למלך

פ"ד א אבל האיש שאנסוהו עד שקידש בפני כ"ו מקודשת. (א"א"ס בפרק חזקת הבתים דף מ"ח) וש"ן כמספוט שם ד"ס קידש בגזילה ונשכחה מכריה"ג שרש קט"ו ויסמאל בדברי הרב כהנא פ"י מהלכות מכירה יפ"ט :

פ"ד א אבל האשה מתקדשת עד כ"ו או מקדשת. (א"א"ס בפרק חזקת הבתים דף מ"ח) וש"ן כמספוט שם ד"ס קידש בגזילה ונשכחה מכריה"ג שרש קט"ו ויסמאל בדברי הרב כהנא פ"י מהלכות מכירה יפ"ט :

הערות מיימוניות

ידושין וברכת נישואין בבית חתנים הגדלים להיות זה בלא זה ועשיתם רבות אדם מקדש אשה ואינו נושאה עד לאחר זמן. ועוד דבמת אבותיה תורה שנוהג לקדח התובנה בין ברכת אירוסין לברכת נישואין והספיק סתובנים חילוק צרכים שרי טווח וכן הנהגה מורי רבינו ז"ל כד"ל. ובמקלחתם כח בך נהקך בברכת הוהבן שבע. ברכות ע"ן בהלכות ברכות פ"ב ע"ן בתים פ"ק ופסחים וכתב ח"ד פ"ח מצות שריבנו יחיאל ספרי"ש היה נוהג וינוהג לברך החתן לקדש את האשה ע"פ הירושלמי דברכת ע"כ : [ג] אנו נהגים לתתום מקדש עמי ישראל ע"י דיהא קידושין ע"כ : [וכן כתב הראב"ה נהגו האידנא לומר מקדש ישראל ע"י חופה וקידושין ע"כ] : [ה] בחוקת הבתים (דף סד) אמר אבימר תלויה וקדש קידושין קידושין אמנם בזה כתב שהשנונים תוספין עיקר דברי רבי אשי דאמר לא חו קידושין וכן ראבי"ה בכתב דק"ל כפר בר רב אשי ותימא לי על דברי סיה שפ"י פלוגתא דאבימר ומר בר רב אשי נתב"ב ובספר משפט ראייני בגין שדחא אשה ואנסה כרי לקבל קידושין דקאמר הוא עשה שלא כהוגן ואקפיינהו רבנן לקידושי מיניה וכן מרשב"ם ורי ע"ש ע"כ :

פ"ד אין האשה מתקדשת עד כ"ו או מקדשת. (א"א"ס בפרק חזקת הבתים דף מ"ח) וש"ן כמספוט שם ד"ס קידש בגזילה ונשכחה מכריה"ג שרש קט"ו ויסמאל בדברי הרב כהנא פ"י מהלכות מכירה יפ"ט :

מגדל עז

פ"ד אין האשה מתקדשת עד כ"ו או מקדשת. (א"א"ס בפרק חזקת הבתים דף מ"ח) וש"ן כמספוט שם ד"ס קידש בגזילה ונשכחה מכריה"ג שרש קט"ו ויסמאל בדברי הרב כהנא פ"י מהלכות מכירה יפ"ט :

שיאמר רובה אני עכ"ל : ואני אומר איני יודע אך אפול זה הלשון כי אם הוא קידשה בעמלו ואמר לה כרי את מקדשת אין טוך ללבוך אמר ואין לך רובה אני גדול מזה ולא שנקדש פ"י אמר ושפא שליט ג"כ כרי כוכתי נלמטה לך אשילי שחיקס כהאדרא דמי ולא בשכיו מנדרים על טעקי קדושין ושפס ידו ונתן לה פס ז"ל דבר אחר וכל הדברים ק"ו ומה אם אקס שאינה מתקדשת אלא לנשות ק"ל דשפס ידו ונקבל מידו מקדשת הוא"ל והיו מנדרים על טעקי קידושין אלא שאם מקדש בעל כרחה לא כ"ש, ועוד דהא קיהא קימא ילפינן לקדושין משדס שפערין וק"ל פרק חזקת הבתים (דף מ"ח) תלויה ונתן וכיטי זכירי וז"ל נלוקה אשה דויבך חיי וגם ומגוין לו ששחק לשמרו ועוד דכא אמירר גופיה אמר חסם תלויה קידושי קידושין וקדושין ואפי"פ דמי בר רב אשי ויש ספרים גורסים רב אשי פליג עלה אין קידושי קדושין הוא ספק מאימרי דכא אופיבס ריבנא לרב אשי ואפי"פ דמי לוב אשינדיא דחיקא לא קימס ולא שביקין לנאמירר דמיימינן לה בתלמודא למתליה ככלכחא ספיקאיה ועוד דקאי כסחמא דתלמודא ריש פ"ק קידושין דקאמר תחא האשה נקיית מדעתה אין בעל כרחה לא וכו' ר"י אלמס ז"ל פליג קימס ולא שביקין לנאמירר דמיימינן לה בתלמודא למתליה ככלכחא ספיקאיה ועוד דקאי כסחמא דתלמודא ריש פ"ק קידושין דקאמר תחא האשה נקיית מדעתה אין בעל כרחה לא וכו' ר"י אלמס ז"ל ופלי דמי בר רב אשי ותימא לי על דברי סיה שפ"י פלוגתא דאבימר ומר בר רב אשי נתב"ב ובספר משפט ראייני בגין שדחא אשה ואנסה כרי לקבל קידושין דקאמר הוא עשה שלא כהוגן ואקפיינהו רבנן לקידושי מיניה וכן מרשב"ם ורי ע"ש ע"כ :

ועל כן לא חילק ר"י ז"ל זה החילוק והספס כשפוט בתלמוד ריש פ"ק קידושין וכן דעת בעל המטה גדולות וכי אחא שכתבה שלא חסך בבבא בתרא להכחא כפאון מכלל שמתעב על שפסא קידושין. ופלי דמי בר רב אשי ותימא לי על דברי סיה שפ"י פלוגתא דאבימר ומר בר רב אשי נתב"ב ובספר משפט ראייני בגין שדחא אשה ואנסה כרי לקבל קידושין דקאמר הוא עשה שלא כהוגן ואקפיינהו רבנן לקידושי מיניה וכן מרשב"ם ורי ע"ש ע"כ :

חושן משפט רה הלכות מקח וממכר

דה א מי שאנסוהו כו' אפי' תלוהו עד שמכרו כו' בפריש' כתבתיו והוכחתי מל' הרי"ף והרמב"ם והמחבר שס"ל דאפי' לא ראינו וידענו מאונסא דהמוכר כלל וגם נראה דעת המוכר שאינו מכרו ברצון אמרי' כיון דמכרו וקיבל דמים גמרו והקנהו ומכרו ומכר ושנל' הטור והרא"ש לא משמע הכי

מקח לחוד ולא נתן לו מעות כלל לא גמר ומקני וע"ז מסיק דיש חולקין ול"ד לסקריקון דלא יסיב זוזי כלל לעולם משא"כ גזלן דהכא רוב' ליתן והוא רוצה לקבל אמרי' דגמר ומקני בשטר תקח לחוד אף שלא זקף עליו במלוה כלל בש"ח וכן מבואר בב"י ודלא כמ"ש בסמ"ע ס"ק ה' ודוק כן כ"ל :

רה דין מוכר מחמת אונס ומסר מודעי' ובטלה ובו יב סעיפים

א א (א) (ב) (ג) מי [א] שאנסוהו עד שמכר ב (ב) [ב] ולקח דמי המקח ג [ג] אפי' תלוהו עד שמכרו ממכרו ממכר [ג] בין במטלטלים א [א] בין בקרקע י שמפני אונסו גמר והקנה פ) ג ד [ד] אע"פ (ג) שלא לקח הדמים בפני [ג] העדים : הגה [ה] ויש חולקין וסבירא להו דבעי' שראו העדים נתינת המעות ג) אבל הודאחו לחוד לא מהני (טור וראב"ד פ"י דמבירה) [ו] וי"ח דבעינן דוקא שנתן לו המעות ה) אבל (ב) אם נתן לו (ד) [ד] שטר עליו אינו קונה (כ"י בשם הראב"ד לדעת הרי"ף) [ז] ויש חולקין (כ"י לדעת הרי"ף והרא"ש) ד לפיכך

אם

לקחם והשליכם לכיסו דיש גילוי דעת דבע"כ קיבלם אפ"ה הוה זביני' זביני' : ג אפי' תלוהו כו' עד שמכרו כו' נקט אונס גדול וגם עובדא היה כן בגמרא ר"ל וכ"ש אונס הקטן ממנו דאינו יכול לבטל המקח ולומר אנוס הייתי : ד אע"פ שלא לקח הדמים כו' . פי' אלא יש עדים שהודה בפניהן שקיבל המעות ועכשיו טוען שמעולם לא נתן המעות אלא שהולך להודות לו מפני האונס אין שומעין לו דא"כ ה"ל למסור מודעא והחולקין ס"ל כיון דידעי' דאונסי' על המכירה משתמא אנסוהו גם על ההודאה : ה) אבל אם נתן לו שטר כו' . פי' זקף דמי המקח בהלוואה עליו ונתן למוכר שטר חוב עליו

ורוצה ליתן לו דמי המקח שבשטר אפ"ה אמרי' דבשעת מכירה לא נטר להקנותו לו כל שלא קיבל אז מעות מוזמנים : ו אס מסר מודעא . מודע' הוא ל' ידיעה שמודיע לעדים הענין איך היה וי"מ מודע' ל' יסורים כמ"ש וידע בהם אנשי סכות ור"ל מוסר יסוריו לעדים ושמתנתן מוכרח למכור ובמתנ' ובתחילה ובנט אע"פ שא"ל להיות יסורין

למודעתו וכדלקמן מ"מ כיון דבמכר ובפטר' היא ע"ש יסורין נשאר שם זה עליהם בכולן ועפ"ר: ולריכין העדים לידע שהוא מוכר כו' ושהוא אנוס כו' הל' משמע דבעי' שיהא ידוע שגם המכירה לא היתה כ"א מחמת אונס שלא נטר והקנה לו ובפרישה כתבתי דלא בעינן כולי האי אלא סגי כשידוע שבא עליו באונס למכרו לו ושאותו אונס לא סר מהמוכר בשעת המכירה ואפשר דע' המחבר ג"כ כן וכ' תחילה שריכין לידע שהוא מוכר מפני האונס וחזר ופירש

כבתחילה מיהו אף על פי שלא ידוע שלא נטר והקנה גם כן שני בהכי : ה אכל במתנה כו' ז"ל העור ואפילו אס אינו אנוס כיון שאמר שאינו נותן או מוחל מדעתו אין המתנה או התחילה כלום דדוקא לנבי מכר אמרינן

(ג) ואפי' החזיק כמה שנים כו' ואס בנה בו הלוקח והשביח ע' בתשובת מהרא"ן ששון סי' קי"ז ורכ"ד ול"ע : (ד) ולריכין העדים כו' בש"ס פ' שני דייני גזירות (דף ק"י ע"א) ומביאה ב"י לעיל ר"ס פ"ה מוכח לכאורה דמי שחייב לחבירו והתלוה מוכר לו שדה וקודם המכירה מוסר מודעא ואומר אני מוכר השדה מפני שזה רוצה להבריח

ו אם מסר (ה) [ה] מודעא קודם שימכור ואמר א' לשני עדים דעו שזה שאני מוכר חפץ פלוני או שדה פלוני לפלוני מפני אונס ג' הרי המכר בטל (ג) (ו) ד [ס] ואפי' החזיק [ו] כמה שנים מוציאים אותה מידו (ז) ומחזיר הדמים ז (ס) (ד) הוצריכין העדים לידע שהוא מוכר מפני האונס ושהוא אנוס ודאי לא שישמכו עד פיו וכל מודעא שאין כתו' בה (ט) אנו העדי' ידענו שפלוני זה אנוס היה אינ' מודעא : ב ז בר"א במכר ח (י) ז אבל ס [ד] [ז] במתנה * או מחילה אין צריכין להכיר אונסו :

פשרה

נכסיו ולא ישלם לי ואוכל למשכן ממנו השדה הוי מסירת מודעא והמכר בטל מיהו י"ל דהתם לא מהני רק לענין שלא הפסיד חובו ומ"מ המכר קיים וע"ש ודוק עיין בתשובת דברי ריבונות סי' ש"א פסק תמוה בעכו"ס שנתן רבית שחייב לו יהודי דלא הוי מתנה באונס ע"ש ודבריו ל"ע עיין בתשובת ר"מ אלשיך סימן ע"א ובתשובת ר"י לבית לוי סימן כ"ד דף קכ"ט ובתשובת נ' לב ס"ב סי' ת"ז ובתשובת

אבן העזר מב הרכות קידושין

מב א זעל כרחה אינה מקודשת אפי' דק"ל מוכר בע"כ זביניה זבינא ותיא הוי כאלו מכרה את עלמה לכעלה אית' כש"ס כיון שעשה בעטל שלא כהוגן אפקעינהו רבנן הקידושין דק"ל כל המקדש על דעת רבנן מקדש. ואם כפאו ארתו לקדש כתב המגיד דלא אמרינן דדומה לכפאו ארתה דאשה א"י ללאת ממנו ולהפקיע את עלמה ממנו אבל איש יכול לגרש בע"כ מ"ה היא מקודשת. ולכאורה י"ל כזה"ל אחר תקנות ר"ג דאין מגרשין בע"כ א"כ שזה דין האשה לאיש ואפשר ככה"ג שקדש ע"י כפיה לא תיקן ר"ג ויכול לגרש בע"כ וכ"כ בט"ז. ומוכח ממגיד דס"ל אס קונה בע"כ קנה דל"כ מהכי תיתי לוי אס כפאו ארתו לקדש דקידושין קידושין הס דהא הוא קונה בע"כ אפי' דיכול לגרשה בע"כ מ"מ איך קונה בע"כ אלא ל"ל דס"ל דקונה בע"כ כמו במוכר אלא דה"ל לדמות כפיה שלו לכפיה שלה לזה נתן המגיד טעם לדבריו דל"ד משום דהוא יכול לגרש בעל כרחה ל"ד מוכרה מהסמ"ג דקונה בע"כ דהא סבירי ליה הסוגי' איירי כשאנסוהו ארתו וגירס' שלו היא

מב א זעל כרחה אינה מקודשת אפי' דק"ל מוכר בע"כ זביניה זבינא ותיא הוי כאלו מכרה את עלמה לכעלה אית' כש"ס כיון שעשה בעטל שלא כהוגן אפקעינהו רבנן הקידושין דק"ל כל המקדש על דעת רבנן מקדש. ואם כפאו ארתו לקדש כתב המגיד דלא אמרינן דדומה לכפאו ארתה דאשה א"י ללאת ממנו ולהפקיע את עלמה ממנו אבל איש יכול לגרש בע"כ מ"ה היא מקודשת. ולכאורה י"ל כזה"ל אחר תקנות ר"ג דאין מגרשין בע"כ א"כ שזה דין האשה לאיש ואפשר ככה"ג שקדש ע"י כפיה לא תיקן ר"ג ויכול לגרש בע"כ וכ"כ בט"ז. ומוכח ממגיד דס"ל אס קונה בע"כ קנה דל"כ מהכי תיתי לוי אס כפאו ארתו לקדש דקידושין קידושין הס דהא הוא קונה בע"כ אפי' דיכול לגרשה בע"כ מ"מ איך קונה בע"כ אלא ל"ל דס"ל דקונה בע"כ כמו במוכר אלא דה"ל לדמות כפיה שלו לכפיה שלה לזה נתן המגיד טעם לדבריו דל"ד משום דהוא יכול לגרש בעל כרחה ל"ד מוכרה מהסמ"ג דקונה בע"כ דהא סבירי ליה הסוגי' איירי כשאנסוהו ארתו וגירס' שלו היא

מב אין מקדשין ארא ריצון האשה ובפני ב עדים ובו ה סעיפים :

א א א אין האשה מתקדשת אלא לרצונה ומהמקדש [א] אשה א בעל כרחה (ב) אינה (א) מקודשת (א) ג (ב) [ב] אבל האיש שאנסוהו עד שקידש בעל כרחה הרי זו מקודשת ד (ג) וי"א שאינה מקודשת הילכך הוה ליה (ג) ספק : הנה [ג] (ג) אמרה תמילה ב קדשי זרק קידושין לתוך חיקה ואמר לה הרי את מקודשת לי ויערה בגדיה תוך כדי דיבור להסליך ממנה הקידושין ואמרת שלא כיוונה מתמילה רק לשחוק זעלמא אפ"ה הוי (ג) מקודשת (תשי' מוהר"ס סוף ספר נשים) ד ואין הולכין בענין קידושין אחר אומנות והוכחות (ג) המוכיחות שלא כיוונה לשם קידושין (עז) (ה) (ד) לקח יד (ד) האשה בחזקה שלא ברצונה וקדשה ג (ב) והיא לא זרקה הקידושין הוי מקודשת אע"פ שמתחלה זכאונה ונתן לה סהס ולא אמר לה כלום הואיל ובתחלה דבר עמה מקידושין (הנהגות מרדכי סוף גיטין) ז) היה חייב לה מעות ואמרה לו מן לי מעותי (ג) וכאשר מתחיל ליתן אמר לה הרי את מקודשת לי ד זרקה היא המעות מידה אינן קידושין (עור בשם תשובת הרא"ש) :

מב א זעל כרחה אינה מקודשת אפי' דק"ל מוכר בע"כ זביניה זבינא ותיא הוי כאלו מכרה את עלמה לכעלה אית' כש"ס כיון שעשה בעטל שלא כהוגן אפקעינהו רבנן הקידושין דק"ל כל המקדש על דעת רבנן מקדש. ואם כפאו ארתו לקדש כתב המגיד דלא אמרינן דדומה לכפאו ארתה דאשה א"י ללאת ממנו ולהפקיע את עלמה ממנו אבל איש יכול לגרש בע"כ מ"ה היא מקודשת. ולכאורה י"ל כזה"ל אחר תקנות ר"ג דאין מגרשין בע"כ א"כ שזה דין האשה לאיש ואפשר ככה"ג שקדש ע"י כפיה לא תיקן ר"ג ויכול לגרש בע"כ וכ"כ בט"ז. ומוכח ממגיד דס"ל אס קונה בע"כ קנה דל"כ מהכי תיתי לוי אס כפאו ארתו לקדש דקידושין קידושין הס דהא הוא קונה בע"כ אפי' דיכול לגרשה בע"כ מ"מ איך קונה בע"כ אלא ל"ל דס"ל דקונה בע"כ כמו במוכר אלא דה"ל לדמות כפיה שלו לכפיה שלה לזה נתן המגיד טעם לדבריו דל"ד משום דהוא יכול לגרש בעל כרחה ל"ד מוכרה מהסמ"ג דקונה בע"כ דהא סבירי ליה הסוגי' איירי כשאנסוהו ארתו וגירס' שלו היא

עשתה שלא כהוגן ש"מ קצין זכאונס קונה . וי"א שהב"י היינו מ"ש הטור בשם הרא"ש והטעור וכן אית' נח"ה ס"ס ר"ה בשמו דס"ל קצין זכאונס לא קנה ושם פסק כוחיה הרב רמ"א ותימ' דהא מבואר כאן לדעת פוסקים אלו קונה בע"כ וכן הקשה בח"מ . וכתב הראב"ד דאיירי הכא דאנסוהו ארתו ואמר רולא אי והמגיד כתב דל"ל לוי רולא אי ועיין בסמ"ע ר"ס ר"ה ועיין ס' קל"ד ואם קידש אותה בעת שהיה יום ולא יום תיר ולא תיר מעשו קיימים רש"ז : ב קדשי זרק קדושין . ומכאן נמ' משמע דל"ל רלון על הזריקה אלא אם היה רלון על הקדושין זרק לה הקידושין מקודשת וכ"כ בט"ז : ג והיא לא זרקה. אפי' הנתינה היה בע"כ אמרינן אי לא יתי' לה לישדנהו ושם כפי' כ"ח פסק בשם הרמ"ה אס זרק לה הקידושין לא הוי קידושין ומשמע אפ"ל לא יערה הקדושין ולכאורה משמע דהרמ"ה חולק על הג"מ שהביא כאן וכ"כ הח"מ והקשה על הרב רמ"א איך הבי' שם דעת הרמ"ה וכאן הביא דעת הג"מ . ושם כתבתי הסבירי זו לישדנהו לא אמרינן אלא אם היה בתחלה ברלון אז אמרינן לישדנהו ואם לא זרקה הקדושין אמרינן רלונה לקבל הקדושין כאשר היה רלונה לקדש וכן י"ל עובדי' כהנ"מ היה ג"כ בתחלה היה רלונה להמקדש לו ואח"כ לקח ידה בחזקה אז אמרינן לישדנהו ואם לא יערה הקדושין הוי קידושין כיון שהיה בתחלה רלון שלה : ד זרקה וכו' . ואם לא זרקה אפי' שחייב לה כיון שלא אמר לה הא לך מעות שאני חייב לך מקודשת כמ"ש

כאן עשו תקנה אבל מדינא כ"ע מודו דאין חילוק בין האיש הקונה זכאונס להאשה יקני' זכאונס ע"כ א"י תמה מ"ש הרב כהנ"ג בחי"מ ס' ר"ה סוף הס' אבל אנסוהו לקנות אינו קצין והוא מדברי בעל העיטור והדברי' תמוהים דכאן משמע דאין חילוק בין קונה למקנה : (ב) והיא לא זרקה הקידושין הוי מקודשת . מפשט הלשון משמע דמקודשת ודאי אבל אי"א לומי' כן דה"ל שתיקה דלאחר מתן מעות כמבואר לעיל כפי' כ"ח סעיף ד' וסעיף ה' מכ"ש הכא דתחלת' זכאונס היה וכן משמע לשון השו"ב מאחר שלא זרקה לריכה גט משמע דלחומר' בעלמ' לריכה גט אך קשה דלעיל סימן ל' פסק בסעיף ו' דזריקה לתוך חיקה אפי' ששחק' כל שלא נתרנית בתחלה לא הוי קידושין וכן פסק כפי' כ"ח סעיף ד' כהנ"ג המה לקוחים מדברי הרמ"ה ועיין כ"ח לעיל ס' ד"ח מפרש דברי הרמ"ה לאחר שזרק לתוך חיקה יערה בגדיה ופי' כן כדי שלא תקשה מדברי הג"ה שבכאן על דברי הרמ"ה דלעיל ויותר נראה לפרש דברי הרמ"ה כפשוטו והוא חולק על דברי הג"ה מרדכי וכן הוה משמעו דברי הרב המחבר הבי' שהעתיק לעיל ס' ל' סעיף ו' דברי הרמ"ה כסחם אף ע"פ שלא יערה בגדיה אינם קידושין כל שלא גילתה דעתה שנתרנית בקידושין וכן הוה משמעות לשון הריב"ש ס' ק"ע כיון דלא עבדה מעשה דמוכח דמחא לה אין זה קידושין והא דלא מחאי כפי' משום דלא איכפת לה וליית הילכתא כרב הוגא (קידושין דף י"ב ע"ב) דאמר אי לא יחאל לה חשדינהו אלא כרב אחי דסבר אטו כוליהו נשי דיני גמירי סברא אי שדינא להו ומחבדי מחייבנא בלחירות וא"כ כהנ"ג מרדכי ס"ל כרב הוגא לחומר' מדלא וכאן העתיק דברי הג"ה מרדכי ז"כ שטר' לבי תרי' : (ג) וכאשר מתחיל ליתן

השליכה לריכה גט וא"כ הרב שהעתיק לעיל דברי הרמ"ה כפי' סעיף ד' וי"א שהב"י היינו מ"ש הטור בשם הרא"ש והטעור וכן אית' נח"ה ס"ס ר"ה בשמו דס"ל קצין זכאונס לא קנה ושם פסק כוחיה הרב רמ"א ותימ' דהא מבואר כאן לדעת פוסקים אלו קונה בע"כ וכן הקשה בח"מ . וכתב הראב"ד דאיירי הכא דאנסוהו ארתו ואמר רולא אי והמגיד כתב דל"ל לוי רולא אי ועיין בסמ"ע ר"ס ר"ה ועיין ס' קל"ד ואם קידש אותה בעת שהיה יום ולא יום תיר ולא תיר מעשו קיימים רש"ז : ב קדשי זרק קדושין . ומכאן נמ' משמע דל"ל רלון על הזריקה אלא אם היה רלון על הקדושין זרק לה הקידושין מקודשת וכ"כ בט"ז : ג והיא לא זרקה. אפי' הנתינה היה בע"כ אמרינן אי לא יתי' לה לישדנהו ושם כפי' כ"ח פסק בשם הרמ"ה אס זרק לה הקידושין לא הוי קידושין ומשמע אפ"ל לא יערה הקדושין ולכאורה משמע דהרמ"ה חולק על הג"מ שהביא כאן וכ"כ הח"מ והקשה על הרב רמ"א איך הבי' שם דעת הרמ"ה וכאן הביא דעת הג"מ . ושם כתבתי הסבירי זו לישדנהו לא אמרינן אלא אם היה בתחלה ברלון אז אמרינן לישדנהו ואם לא זרקה הקדושין אמרינן רלונה לקבל הקדושין כאשר היה רלונה לקדש וכן י"ל עובדי' כהנ"מ היה ג"כ בתחלה היה רלונה להמקדש לו ואח"כ לקח ידה בחזקה אז אמרינן לישדנהו ואם לא יערה הקדושין הוי קידושין כיון שהיה בתחלה רלון שלה : ד זרקה וכו' . ואם לא זרקה אפי' שחייב לה כיון שלא אמר לה הא לך מעות שאני חייב לך מקודשת כמ"ש

אבן העזר קדר הרכות גיטין

ו לרידשיתירו לו היינו כשא"י לכופו ע"פ הדין לרידשיתירו לו כי השבועה היי ככפיה
 אבל בוודאי אם הדין נותן לכופו לא אכפת לן בשבועתו : ז וה"ה אם קיבל
 קנין לריכוס למחול לו הקנין שלא יהיה כאונס משמע הקנין חל מה שבועה
 על הנט ושם בפסקי מהרא"י משמע דלא חל כלל דהא כתב א"ת עשה
 קנין א' לנרש וליתן קניס כיון דאין חל
 הקנין על הנט אין חל על הקניס דהוי
 קני א"ת וחמור לפ"ז משמע אם קבל
 קנין א"ל להחיר לו כיון דאין חל מעיקרו
 וכ"כ הרמב"ם ס"ה ה' מכירה דלא
 מהני קנין על הנט וכ"כ הסמ"ע בסי'
 קא"ה לפ"ז אין חל הקנין שבועים על
 החליטה ולא מהני הקניס שמקני' האחי'
 תחת החופה וא"ל הקנין שנהגים תחת
 החופה קאי על הממון דאין רוג'ן ממון
 אחיסה א"כ ל"ל קנין דהא מחילה א"ל
 קנין : ח אבל אם קבל עליו קנסות
 בלבוש מחלק ב"האם מתחייב קניס כשיבוא
 אשתו ולא יגרש לבין א"ת מתחייב א"ת
 לא יגרש לזמן המוגבל וכזה מתרן
 דל"פ תשובת הרשב"א שהביא רמ"א על
 מהרי"ק והרב רמ"א לא ס"ל כן :

רש"ך מיהו כש"ס איתא כדן בעכו"ס
 א"ת ללחלוסי כדן דישראל ל"ע אם
 קידש אחר א"ת מושגים לקדושו א"ת
 גרתי א"ת כדן דישראל ט"ז : יא מי
 שמי"מ וכו' היינו היבא דחייב לנרש ע"פ
 הדין ומי"מ מכין אותו . וא"ת אנסוהו
 שלא כדן ומי"מ אינו חייב עונש כלל .
 ועיין בשי"ב דף תקנ"ג שהביא לפסק
 הלכה א"ת אנסוהו וסתמו העדים א"ת
 אונס ורלו דהוא רהיט ואזיל לא הוי
 ביטול וא"ת אחר בשם רב או דיין ש"ה
 לבעל הוי ביטול ממש ולא ג"ד עיין
 תשובת הרא"ש : יב מכין אותו וכו'
 בטור איתא משמתיקן אותו והכ"י הקשה
 עליו מהא דאיתא פ"ק דקדושין דרב
 מנניד מי שמי"מ ולא ידעו דמתיר ממלקי'
 וכ"ס

הבעל ליתן גט ו (ז) צריך ג (ח) שיתירו לו קודם [ו] שלא
 יהא דומה לאונס אך ערבות יתן אם ירצה שאין זה דומה
 לאונס :
 הגה ז (יב) וה"ה אם קבל ד' קנין לנרש (פסקי מהרא"י סימן קט"ג)
 ד' ט (יג) אבל אם קבל עליו קנסות אם לא יגרש לא מקרי אונס מאחר
 דחלה גיטו בדבר אחר ויכול ליתן הקנסות ולא לנרש (ב"י בשם תשובת וכן הוא
 במהרי"ק שם בפסקים) (ט) ג [ו] (יש מחמירין אפי' בכה"ג שם בתשובת הרשב"א)
 (י) ועוב לחוב לכתולה ולפטרן מן הקניס אבל אם כבר יגרש משני זה
 (יד) ואפי' יגרש תחת שבועה ששעה מעלמו לנרש הנט כ"ס הואיל ומתחלה לא
 אנסוהו על כך (תשובת הריטב"א) (יא) י"א דלא מקרי אונס אלא מה שאונסין
 לאדם עלמו אבל אם אונסין לאחר עד שיגרש חזירו אפילו א"ת על גט או להיפך
 לא מקרי אונס (תשובת הרשב"ך) (יב) ויש מחמירין בא"ת על גט (ב"י וע"ל
 סימן קנ"ד מדייניס אלו) :

ה הא דאינו גט כשהיא אנוס ט הי"מ כשמסר ה' מודיעא אבל
 אם לא מסר מודיעא י א"ת אנסוהו [ז] שלא כדן י פסול
 ובדין כגון שהיא חייב להוציא ואינו רוצה כ (ז) ואנסייהו ב"ד
 עד שהוציא הוי גט ל (ש) ומצוה על כל ב"ד שבכל מקום ובכל זמן לכופי לגרש לבטל המודיעא :

ו יא [ח] מ מי שמסר מודיעא על הנט יב מבין איתו מכת ו' מרדות > מפני שגרם להיות ממורים שהרי הגיע הנט לידה ותנשא
 בו ואחר זמן יבואו עדים שביטל בפניהם או שמסר מודיעא בפניהם קודם שיכתוב הנט ונמצא הולד ממור :
 הגה טז) ואפילו בטל המודיעא בשעה נחיה אפ"ה יז) משמתיקן ליה דיש לחוש שמא איכא דיעי בניודעה ולא ידעי בניטול (תשו' הרא"ש כלל י"ג וכ"כ הב"י בשם התו') :
 אנסוהו

אבן העזר קנר הלכות גיטין

אירי הוליד פ"ח ומת הולד ואח"כ הם מחולקים כמה שנים לא הוליד מ"ה ריע טענתו והא דנאמן לומר דמכיר בעלמו שא"י להוליד אירי כאלא הוליד עדין ולרש"י דפירש דה"ל אומר לא הפלתי ועקרה לאי ליל דס"ל דאין אומר"י מינו ד"ל עקר אני דהוא ג"כ אינו רואה להחזיק לנפשו לעקר כוודאי כשאומ' עקר אני נאמן אבל מינו כזה לא אמרינן וא"ל למה היא נאמנת להוליד נאמן ממנו וכשהיא אומר' דאין לו גבורת אגשי' והוא מכחיש אינה נאמנת להוליד ממנו כי ש"ה דיש חזקה דאינה מפיזה וחזקה דלא היתה מחזק' נפשה לעקרה ולהפיל אט"ג לדברי' היא מותר' לאחר מ"מ לא קפלי עליה כ"כ: לא משכינה שכופת היסת כיון דיש כאן טענות כרי מה שהוא טוען מכחיש אותה אט"ג דאין טענתה על הכתובה מ"מ לפ"ד אין הזמן הפרעון השתא דעדיין לא פברו י"ש שלא הולידה והוי כלוה הטוען דעדיין לא הגיע הו"פ כמ"ש בח"ס סימן ע"ג ועיין במגיד וכו"מ אט"ג חז"ל האמינו אותה מטעם דלא מחזיק' לנפשה לעקרה מ"מ אריכה לישבט היסת: לב לא תנשא לשלישי דק"ל בנישואין לדבי שני פעמים הוי חזקה אבל לענין ממנו הלכה כרשב"ג דלא הוי חזקה עד ג"פ מ"ה אית לה כתובה מן השני כ"כ תוספות והא דבעינן ג"פ בהפילה כתבתי בסמוך: לג תלא שלא בכתובה היינו תלא מיד אפילו הכיר בה דהא אסורה לו כאלא קיים פו"ר ואין לו אשה אחרת אלא לענין ממנו יש לחלק כמ"ש תוס' אס הכיר בה לריד ליתן לה הכתובה ואס לא הכיר בה הוי כמקף טעות מ"ה אין לה כתובה אפילו דלא שקה עם הג' י"ש ואכתי לא הוחזק ג"פ ואס כשאת למי

שקיים פו"ר או שיש לו אשה אחרת משמע לריד ליתן לה הכתובה אפי' לא הכיר ולא אמר מ"ט הוא: רד לא תחזיר משום דאמר' השתא היא כחשי מיהו טענה זו לא מהני להוליד ממנו אלא מחמת טענה זו לא תחזור מה שנכתבה מראשון ומש"כ כ"כ תוס' והרא"ש והטור. מיהו הג"י כתב בשם כמה פוסקים אפי' לא נכתבה עדיין גובה מהם וכן משמע במדרכי דהא כתב אלו דברי' פשאו חז"ל בבירור הדעת ולא מטעם ספק אט"ג מ"ש שם דק"ל שטר העומד לנכות כנכחי דמי לא ק"ל כות"י מ"מ דינו שפיר דלאו ספק הוא ונראה לדעת הרא"ש דוק' אס נכתבה מראשון ומשני לא תחזיר אבל תפיסה שלה לא מהני כיון דאין לה טענות כרי דהשתא כחשי: לה ראו להחמיר עיין דינים אלו בחו' ובהרא"ש ס"פ הע"י וכו' ר"פ המדיר וכלל הוא הנושא אשה בעצירה כופין אפילו בשוטי' כמ"ש ס"פ המדיר וכן אס נשא שני וכן כל הני דאיתא רס"ן לכ"ע כופין בשוטים משום דמפורש בש"ס דכופין אותם וכל הני דכופין מחמתם אין נותנים להם תוספות כתובה אבל כשהכיר כופין לגרשה כאלא ילדה י"ש יש לה ת"כ דלאו מחמתה הוא כמ"ש בתוס' ס"פ הע"י. וכשכחה מחמת טענה איתא בש"ס ס"פ הכ"ל דכופין אותו והיינו בשוטים וכ"כ תוספות אלא הרשב"א כתב בתשובה אלף ק"כ דלא כפינן ליה בשוטים אלא מוסיפי' על הכתובה כדן מורד. וניי ששהה עם אשתו י"ש לדעת הר"ף כופין בשוטי' וכ"כ הרמב"ם פ"ז ה"א ועיין בדרישה. ובהג"מ פ' הע"י כתב בתחלה ל"ע בזמן הזה אס יכול לגרשה בע"כ כיון שגזר ר"ג שלא לגרש אשה בע"כ ואחר כך הניח תשובת ר"ג (* דפסק

טו מ בכל זה לא משביעה שבועת ל) היסת שלא הפילה או שהפילה ג' (יא) שבטענה זו יתחייב ליתן לה כתובה: טז ט שהה עם אשתו י' שנים ולא ילדה והוציאה מותרת להנשא עם השני שהתה עם השני עשר שנים ולא ילדה דינה עמו כרינה עם הראשון: יז י גירשה רב לא תנשא לה) לשלישי ואם נשאת לשלישי רג תצא שלא ל) בכתובה כ נח) אא"כ יש לו אשה אחרת ל או שקיים מצות פרייה ורביה מ נט) ואם הכיר בה יש לה כתובה: יח י שהתה עם השלישי עשר שנים ולא ילדה ס) אם לא נכתבה כתובה מהראשונים לא תגבה ואם נכתבה לך לא ל) תחזיר: יט ס הוציאה השלישי בלא כתובה ונשאת לרביעי וילדה אינה יכולה לנכות כתובה מהשלישי דשמא עתה נתרפאה: כ ט כל הנושא אשה בעבירה א) אפילו בא"סור דרבנן (כת) כגון שניות כופין אותו להוציא: כא פ סב) כל אלו שאמרו להוציא כופין אפי' בשוטים י סג) ו"א שכל מי שלא נאמר בו בתלמוד בפירוש כופין להוציא אלא יוציא בלבד אין כופין בשוטים אלא אומרים לו חכמים חייבוך להוציא ואם לא תוציא מותר לקרותך עבריין: הגה סד) וכיון דאיכא פלוגתא דרבותא דה ראו להחמיר שלא (כט) לכוף לה בשוטים שלא יהא הגט מעשה (טור בשם הרא"ש) סה) אבל אס יש לו אשה בעצירה לכ"ע כופין בשוטים סו) וכל מקום שאין כופין בשוטים אין מגדין אותו ג"כ (מדרכי ריש פ' המדיר) סז) (ל) ומ"מ יכולין ליגזור על כל ישראל שלא לעשות לו שום טובה או לישא וליתן עמו (ש"ד בשם ר"ת ובהרי"ק) או למול בניו או לקבצם עד שיגרש (בנימין זאב פ' ט) ובכל חומרא שיראו ב"ד יכולין להחמירן ככה"ג ומלבד שלא יגדו אותו סח) אבל מי (לז) שאינו מקיים עונה יכולין לנדותו ולהחרימו שיקיים עונה או שיגרש כי אין זה כפייה רק לקיים עונתו וכן כל כיוצא בזה (ריב"ש ס"י קכ"ז) וכן מי שגירש אשתו בנט כשר ויאל קלח לעו על הגט (לב) מותר לכופו לנשא גט אחר סט) ובכל מקום דאיכא פלוגתא אס כופין או לא אט"ג דאין כופין לגרש (לג) מ"מ כופין אותו ליתן כתובה מיד ע) וכן המדויק דאעגלח ליה (מדרכי ריש המדיר):

כב ק צריך להטיל חרם *על כל לה) העומדים בשעת נתינת הגט שלא להוציא לעו על הגט (ומזכירין שר"ת גזר בנזופה עם תלמידיו על נני שמואל לעו על הגט היתקן):

כג ר עא) ח) אם נשבע הבעל (לד) ליתן לו) גט טוב שיתירו לו קודם שלא יהא ט) דומה לאונס אך ערבון יתן אם ירצה: הגה וע"ל ס"י קל"ד סעיף ד' ובגט מומר אין אריכין לשאלו אס נשבע או נדר מאחר לריד לגרש מדינא אך שואלין אותו אס מגרש ברין וכן שואלין לאשתו: